

August Varenius Johan Bartram Ernst

Collegii Theologici Controversiarum inter Ecclesias A. Conf. Invariatae, & praecipuas huius seculi sectas Synoptici Disputatio X. De Persona Christi, Quam Divino Numine Propitio Venerandae Facult. Theologicae Consensu, Praeside, Augusto Varenio S. S. Theol. D. Coll. Theol. Seniore, & p. t. Decano, D. VIII. Mart. An. tu Soteris cl Ic LXXXIV. In Novo Auditorio Maiori horis inde ab 8. matut. Publicae Collationi Academicae submittet Johannes Bartram Ernst/ Havniensis.

Rostochii: Weplingius, 1684

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn736014543>

Druck Freier Zugang

RU theol. 1684

Varenius, Aug./d

COLLEGII THEOLOGICI
Contróversiarum inter Ecclesias A. Conf.
Invariatae, & præcipuas hujus seculi sectas
Synoptici

DISPUTATIO X.

DE

PERSONA
CHRISTI,

QVAM

DIVINO NUMINE PROPITIO,
Venerandæ Facult. Theologicæ Consensu,

PRÆSIDE,

AUGUSTO VARENIO

S. S. Theol. D. Coll. Theol. Seniore, & p. t. Decano,

D. VIII. Mart. An. 5. 20796 c10 10c LXXXIV.

IN NOVO AUDITORIO MAJORI

horis inde ab 8. matut.

Publicæ Collationi Academicæ submitter

JOHANNES BERTRAM ~~FRANCIS~~
HAVNIENSIS.

ROSTOCHII, Literis JOHANNIS WEFLINGI, Acad. Typ.

1684

COLLEGIUM THEOLOGICUM
Conventuum inter Ecclesias A. Coll.
Instituta, & praecepta huiusmodi lectas

DISPUTATIO I.
DE

P E R S O N A
C H R I S T I

DIVINO NUMINE PROPOSITIO
Nominis Personae Theologicae Conceptus

Universitäts-
bibliothek
Rostock

AUGUSTO VARENIO

Mag. Theol. D. Col. Theol. Seniore, & C. P. Decano,

in Alma Matre, & Col. de P. S. S. A. M.

IN NOVO AUDITORIO MAIORI

habita mense 8. Martii

Publice Collatione, & deinde Praesentatione

JOHANNES BERTRAM SENEX

HAVIENSIS

ROSTOCKI, Lutici Johannis Westphalij, Typ.

A B homine per lapsum maledictionibus obnoxio accendimus ad hominem benedictum, pari Methodo, quæ DEUS in Sacrificio Noachi Gen. VIII. 21. de quo David 1. Chron. XVII. (XVIII.) 17. *Respexisti me, inquit, secundum rationem hominis, qui est ipsa excellentia* יהוה אלהים Lutherus noster expressit: *Du hast mich angesehen als in der Gestalt eines Menschen / der in der Höhe Gott der Herr ist.* Atqui ab illo homine, vel *εὐλογητῷ benedicto*, de quo ex professo agendum fuerit in hoc Articulo, influunt benedictio, in ceteris Articulis deinceps explicanda, in *Fideles omnes* e. gr. per *Prædestinationem, Vocationem, Justificationem, Glorificationem*, Rom. VIII. 29. 30. Atque sic benedictus DEUS & Pater Domini nostri JESU Christi, benedixit nobis omni benedictione spirituali in cælis in Christo, Eph. 1. 3. Sequitur adeo nunc:

ARTICULUS
DE CHRISTO,
Et quidem I.
DE PERSONA CHRISTI.
THESIS I.

CHRIſTUS (α) verus, nec *ἐξ ἑσθια* saltem, velut in Cælis (β) *Angeli*, in terris Magistratus, seu (γ) *Judices*: sed incomparabiliter eminentius, internam *ἐσθια* & naturam (δ) DEUS est ex aeterno Patre ab aeterno (ε) verè proprieque *genitus*; Patri secundum Divinitatem (ς) *ὁμοούσιος*: & , citra licet Personalitatem naturalem Humanam, (ζ) verus & *perfectus Homo*, ex Matre Mariâ benedictâ semper Virgine (η) (per conceptionem de Spir. S. quæ fuit admiranda productio carnis, sive naturæ Humanæ factæ ex substantiâ Virginis, non generatio ex substantia Sp. S.) *genitus*, (θ) nobis secundum Humanitatem, *semper consubstantialis*, idemque non *Metaphoricè, vel Metonymicè, nedum Aequi-*

A vecc

vocè sed verè & propriè (i) Mediator, Salvator & Redemptor
totius generis Humani.

(a) 1. Joh. V. 20. (β) Pſal. XCVII. 7. Ebr. I. 6. (γ) Ex. XXI. 5.
Gen. VI. 1. Pſal. LXXXII. 6. (δ) Joh. XX. 28. Act. XX. 28. Rom. IX. 5.
Gal. IV. 8. 9. Tit. II. 13. (ε) Joh. III. 16. Prov. XXX. 4. Pſalm. II. 7.
(ς) Joh. XIII. 27. 28. 29. 30. 33. (ζ) 1. Tim. II. 5. Luc. II. 7. Luc. IX. 58.
(η) Luc. I. 31. 35. Matth. I. 18. 20. 23. (θ) Ebr. II. 14. 16. 17. 18. c. IV. 15.
c. V. 1. Matth. I. 21. (ι) Luc. II. 11. Joh. IV. 42. Gal. III. 19. Ebr.
VIII. 6. Gen. XLIX. 48. Job. XXXIII. 23. 24. 2. Tim. IV. 17. 18.

§. 1. Execranda adeo Hæresis est (I.) *Veterum & recentium Arianorum*, non negantium quidem existentiam Christi ante conceptionem & Nativitatem ex Virgine, imò existitisse statuentium ante omnes creaturas, sicutamen, ut negent (1) *Christum Patri ὁμοούσιον*, (2) *Eundem æternum*, (3) *Et ab æterno à Patre genitum*, (4) *Eundem naturà DEUM*. (II.) *Veterum & recentium Photinianorum*, qui præter quadruplicem illam negativam Hæreticam, in quâ conveniunt cum Arianis, simul omnem existentiam realem Filij Dei ante Nativitatem ex Virgine, adeoq; persona ἑ λόγος incarnationē blasphemè negant, nec Filium Dei dici putant ob æternam à Patre generationem (quam blasphemè traducunt). Verùm (1) *Ob Conceptionis & Nativitatis Christi ex Virgine singularitatem* Luc. I. 35. (2) *Ob Eminentiorem Sanctificationem & missionem*, Jo. X. 36. (3) *Ob Miraculosam Resurrectionem*, Act. XIII. 33. (4) *Ob æqualem immortalitatis & Dominii in tempore dati potentiam*, Matt. XXVIII. 18. adeoq; Deum esse officio, Titulo, externo respectu, naturà autem ψιλὸν ἀνθρώπων. Conf. Catechesis Racov. cap. I. de Pers. Christi pag. 55. 56. 59. & seq. F. Socinus Tract. de DEO, Christo & Sp. S. p. 3. 7. In Animadv. Coll. Posn. p. 41. 52. 53. 57. 89. In Libro; Quod Regn. Pol. c. 4. p. 34. 36. 38. 39. 41. Smalcus contra Ravensb. p. 48. & seq. & Refut. Theol. de Trin. De Incarn. p. 5. in c. I. Joh. p. 9. Osterodus in Inst. c. 6. p. 39. & seq. de Myst. Incarn. c. 17. p. 96. &c.

§. 2. Nec minùs execranda Hæresis cùm 1. *Veterum Valentinianorū, Marcionistarum, Manichæorum, cùm hodiè Weigelianorum*, sc. Christum à Patre missum spirituale, vel cœlestè corpus secum attulisse, nihilq; assumpsisse de Virgine Marià: sed per illam, tanquam per rimam, aut per fistulam, sine ullà, de illa assumpta carne transisse, neg. adeò verum nobisq; consubstantialem Humanitatem habuisse, vidi. de illis Aug. L. de Hæres. n. II. De his Lohmann. Theting, & alii Fanatici.

§. 3. Nec

§. 3. Quin & 2. Hæresis meretur appellari *Néo-Phocinianorum* vel *Socinianorum* error, quo Christo exaltato aliud, quàm quod à *Conceptione* habuerat, idemque *Naturâ diversum*, cœleste, spirituale & immortale Corpus tribuunt, quale ne quidem habuerit à *Resurrectione*: sed demum ab *Ascensione secundâ* (quam vocant, cum Scriptura non agnoscat ascensionem *JESU* in Cœlum, nisi unam illam de quâ agit, Marc. XVI. 19.) Conf. Catech. Rac. de Off. Christi Reg. pag. 378. 379. F. Socinus L. Q. R. P. c. 5. n. 10. Quomodo jam olim *Seleuciani* & *Hermiani* negârunt *Salvatorem in carne sedere ad dextram Patris: Et à se exuisse, Et illam in Sole possesse*, quorsum detorserunt locum, PLXIX. 5.

§. 4. Errârunt pariter jam olim 3. *Ariani* & *Apollinaristæ*, Christo, sive simpliciter omnem animam, sive certè rationalem denegantes, & Christo sic quidem *σάρκα ἐμψυχωμένην*, & *ψυχὴν ἑτεπλήρη* concedentes, nequaquam autem *λογικὴν*, pro quâ *Divina* in Christo *natum* fuerit: ubi notetur, cum Apollinaris cetero qui contrâ Arium fortissimè militasset, quomodo, quem destruxerat Arium, reduxerit: scilicet, qui pro animâ *Divinitatem* in Christo fuisse contendebat, concedere tenebatur *Divinitatem Christi perturbationibus obnoxiam fuisse*, quia Christus ipse dixit: *Nunc anima mea turbata est*, Joh. XII. 27. Omnino Apollinaristæ initio docuerunt sicut Ariani: *DEUM Christum carnem sine animâ suscepisse* (quod Epiphanius non tacuit, & Augustinus, se ex quibusdam Scriptis & Collocationibus eorum certissimè comperisse testatur.) Inde Testimoniis Evangelicis convicti mutârunt statum, & solam mentem, quæ rationalis est Anima hominis, Christo denegârunt, non autem sentientem, qualis in brutis, unde Theophilus Alex. illis opponit *Christum ὁμοῖον, in carne cum nobis, in animâ cum brutis*, vid: ille in Epist. Paschali I. Ceterùm ut appareat, quàm fecunda Hæresis sit, plus ultra Apollinaristæ, *carnem Et verbum unius ejusdemq; substantia dixerunt, Et verbum factum esse carnem, ita ut verbi aliquid fuerit conversum in carnem, non autem caro de carne Mariæ suscepta*, Conf. de his Aug. L. de Hæres. Ad quod vult Deum n. 49. ss. Greg. Nyss. in Or. adversus Apollinarem, qui tribuit Apollinari Dogma: *Christum de Cælo traxisse Humanitatem, seu ante illam κατὰ βασιον habuisse carnem in Cælo*: quam Thesin erroneam Apollinaris refutatam vide in Fragm. Bibl. Patrum. T. III. p. 489. Edit. 2. Paris.

§. 5. Errârunt *Monothelæ* Sec. VII. Unam in Christo voluntatem *ἑλθόντι ἢ ἐπέργοντι*, & sic à posteriori unam saltim naturam statuentes.

tuentes. Vid. Acta VI. Synod. Oecum. III. Constantin. Unde Cæ-
nones Trullani,

THESIS II.

UNio duarum Naturarum in Christo Hypostaticâ,
non sine realissimâ & mutuâ naturarum in una per-
sona Christi, *ἡνωσὶς* (quæ prout in S. S. Trinitat. est
ἑνωσις: ita hic est *ἡνωσις*), earundemque proprietatum
communicatione & participatione, absque ullâ ta-
men Eutychianâ, sive mixtione, sive essentiali mutatione,
& *ἀδιασώτως* æquè ac *ἀσπυχῶτως*, sive inseparabiliter, æq;
ac inconfusè est facta in tempore, Vid. Matth. XVI. 16.
Rom. I. 13. Act. XX. 18. Coloss. II. 3. & 9. 1. Joh. I. 1. 2. 3.
1. Tim. II. 6. Communicationis, sive participationis illius rectè 3. sta-
tuuntur Classes Genericæ, scil. (1) *ἰδιωματικῶς*, sive participatio-
nis totius suppositi ab utrovis naturâ denominati de proprietatibus
alterutrius Naturæ, (2) *μεταδότικῶς*, seu participationis irreciprocæ,
quâ natura Humana unâ cum Hypostasi DEI Filii prærogativam Di-
vinæ Maj. per Unionem Personalem accepit, quam in statu Exinanitionis
per voluntariû obicem detentam, in statu glorificationis & Super-Ex-
altationis plenè exseruit. (3) *κοινωνικῶς*, sive officialis participationis
totius suppositi de concursu operationum utriusq; naturæ in officio
Redemptionis & exercitio actionum tam immanentium quàm ema-
nantium, Conf. quoad (1) Exempla Rom. I. 3. 1. Cor. II. 8. Quoad
(2) Joh. V. 26. 27. c. VI. 51. Ebr. XII. 24. 1. Joh. I. 7. Quoad (3) Act.
XX. 28. 1. Cor. IIX. 9.

§. 1. Errârunt itaq; præter Veteres Cerinthianos negantes
JESUM esse Christum, neque hunc, sed illum esse passum, præter
Theodorum Mopsuest. Ep. Nestoriani in Concil. Ephes. sive Oecum. III.
damnati, quorû hæresis primûm publicata per Anastasium Presb. in Ser-
mone ad populum prohibentem, *ne quis Mariam appellaret Θεοτότον*,
sive *Deiparam*, qui proinde veram ipsius Filii DEI de Virgine Mariâ
(quam *Christiparam* dici concessit, *Deiparam* negavit) *Nativitatem*
& *Exinanitionis*, *Passionis*, *Crucifixionis* realem de DEO, Deique
Filio *Predicationem*, & porro *Naturarum ἡνωσὶς* ac *ἀδιασώ-
στων* negârunt atq; sic *ἡνωσὶς* saltim duarum Naturarum, vel
ἡνωσὶς τῶν φύσεων, & hæc ratione duos quasi Christos, unum DEUM,
alte,

Alterum ex Matre genitum διμνησὼν ἡ ἀλλήλουτ-προφητεία, quem a se adopturum negavit Nestorius, introduxerunt, Vid. Cyrillus L. de Fide ejus Capit. sive Anath. Acta item Conc. I. Ephes. Viñc. Lexii. in Commonitorio c. 17.

§. 2. Errant (2) Calviniani (& quidam Scholastici Dd.) qui Unionem Person. describunt per sustentationem Natura Humana, quã sustentetur à Filio Dei, quiq; negant realem predicationem propriorum Natura Humanã de DEO, & Divinã Naturã de Filio hominis: sed hic ad Tropum confugiendum esse statuunt, & adeo verè ad propriè & sine Tropo DEUM esse hominem, DEUM natum de Virgine, DEUM passum, crucifixum negant, ac Humanitati Christi Omnipotentia, Omniscientia, Omnipr. Majestatem, in utroq; statu, communicatam, detrahunt, & in operationibus Officialibus, Naturas non unitè: sed divisè & sine Communicatione agere, vel operari statuunt, sic ut nihil nisi humanum agat Christi Humanitas: quã sanè ratione nefas fuerit affirmare, subsistere Naturam Christi Humanam in Divinã ἁ λῶγῃ personã; nefas fuerit in Christi carne & sanguine quarere peccatorum Remissionem Justitiam & Vitam Eternam; nefas, in Christum ut hominem baptizari, in ipsum credere, ipsum adorare & divino cultu prosequi, quæ omnia quàm sint impia & Blasphemã, nemo piorum non facillè videt.

§. 3. Ita Compilatores Orthodoxi Consensus: Illud: Verbum caro factum est, minimè ἡ τὸ πρῶτον ἐστὶν intelligendum: sed ad Tropum hic est confugiendum. Si quis enim secundum literam intelligat & ei pertinaciter inhæreat, cum in hæresin incidere, Christi Deitatem negare, velut quæ mutationem passa, & in Humanam naturam sit conversa. Scilicet, prout in propositionibus Sacramentalibus, ita & in predicationibus personalibus, sub prætextu metuendæ ceteroqui Transsubstantiationis ibi panis & vini in substantiam corporis & sanguinis Christi, hic Verbi DEI in hominem, à literã abeundum statuunt ad Tropum.

§. 4. Ita negant Unionem duarum Naturarum personalem si quidem propriè sumantur termini: nec nisi figuratam fingunt locutionem, dicere duas Naturas, Divinam sc. & Humanam in Christo personaliter esse unitas, cum non propriè Natura: sed Persona, sive substantia Verbi assumerit, sibiq; univert Naturam humanam: Et, velut ambiguum, culpant hanc propositionem: Deitas Verbi assumpsit Naturam

Humanam: Quia Deitas dicat ipsam Naturam, sive essentiam Verbi: Quin ubi concedunt in Christo unitas duas Naturas, ut sint unum ἰφυσίῳ, explicant ita; ut statuunt gestari Humanam Naturam à ἄλλῳ, sic ut Natura Humana, nisi sic gestaretur, in nihilum redigeretur: De cetero negantes realem naturarum & essentialium proprietatum ullam dari communicationem. Conf. Refut. Præf. Apol. p. 18. Gatech. Witt. f. 176. Pol. Syntagm. l. 16. c. 18. Beza in Quæst. & Resp. ad Acta, p. 119. Qui ib. p. 147. Quæ propria, inquit, sunt Deitatis, de Humanitate non dicuntur, ut nec vicissim, quæ sunt propria Humanitatis, de Deitate. Idem p. 185. Nihil, inquit, ferè dici potest de Humanitate, nisi quod ipsa est, vel essentialiter, vel accidentaliter & subjective. (Quâ ratione perierit totum Myst. Personalis Unionis.)

§. 5. Peculiariter in genere I. Communicationis Idiom. notetur Confessio Beza: Si predicandum, inquit, in ejusmodi locutionibus: Dominus gloriæ est crucifixus, Filius hominis loquens cum Nicod. in terrâ, est in cœlis, propria suâ significatione accipiat, tunc dixi & dico, hanc phrasin, sive hunc predicandi modum esse verbalem non realem, i. e. quod verba propriè sonant, non esse ad rem ipsam referendum. Ita etiam Combachius pag. 78. 94. DEUS est passus, mortuus, eò modo dicitur, quo ad tumulum Petri dico; hic jacet Petrus, i. e. solum cadaver Petri, Ergò, DEUS est passus, mortuus, idem quod; Solus homo est passus, mortuus. Ita Beza in Act. Coll. Momp. p. 213. hanc Enunc. quâ DEUS dicitur passus, sic interpretatur: DEUS, i. e. caro Deitati unita est passa (quod exemplum est ἀδωσώσως Zwinglianæ subjecti, quam Larvam Diaboli appellavit Lutherus, & ex hoc Formula Conc. p. 171. Quæ lanè est ipse Nestorianismus, qualem cum Beza objiceret Jac. Andrea in Coll. Momp. Beza, Ferre, inquit, possumus quod nobis Nestorianismus objiciatur: sed Mahometismum audire non possumus, p. 248.)

§. 6. Peculiariter in Genere II. Beza Epist. 60. pag. 223. Communicationem, inquit, illam Majestaticam, commentitiam, non verbalem, nedum realem; sed ut falsissimam, impiam & blasphemam à testatur Resp. ad Acta p. 80. Effectum Omni-Majestaticum non est Hyper-Physicum, sed Anti-Physicum, sive subjective, sive non subjective attributum. Vid. ib. p. 81. Idem Resp ad Acta pag. 128. Chri.

Christus, inquit, per Humanitatem nullo modo novit Cogitationes hominum nudas, quod est solius DEI proprium; sed & ipse, cum sua Humanitati, cum per hanc Auditoribus, quod ipsi libuit, quando & quoties voluit, parefecit: Unde absurdum Bezae visum, Christum per Humanitatem suam ex ipsa Divina Ommscientia communicatione novisse Nathanaelem sub Ficū, Conf. Joh. i. 39. & 51. Qui idem Discipulum Christi ad Nathanaelem: Ego vidi Te sub Ficū, Joh. i. 49. 51. ita resolvit: Divinitus mea vidit Te sub Ficū, Vid. Beza, in Act. Coll. Momp. p. 237.

§. 7. Ita peculiariter in Genere III. in quò dominatur Regula Chalced. Utraq; Natura in Christo agit cum Communicatione alterius, quod cujusq; est proprium, de quò rectè non possunt sentire, qui negant realem communicationem in genere I. & II. Neque vero concedendum est, ut hic Naturæ Divinæ, operatio tantum Divina, & Humanæ tantum Humana; in officio Mediatoris adscribatur, cum Natura Humana Divinis excellentiis ditata, propter eminentissimam cum Verbo Unionem, operetur sanè Divina, Verbo per illam velut instrumentum sibi personaliter unitum, propriam exercente & manifestante actionem, quomodo & ferrum ignicum ex unione ignis ad ferrum possidens vim ustivam urit, quò inter alia simili usa est antiquitas. Satis hinc: In Officio Mediatoris Naturam Humanam agere, sive operari non solum ex naturalibus suis proprietatibus & viribus, verum etiam tanquam instrumentum personaliter unitum vi agentis primarii communicat & sibi per Unionem Hypostaticam potestate.

§. 8. Addimus his, quod graviter monuit Mentz, in Disput. II. Giesl. T. I. §. 94. Monendum, inquit, illud est, qui has propositiones; Filius hominis patitur, moritur, &c. negant pertinere ad I. Genus Communicationis Idiomatum, quia nimirum predicata sunt ejusdem Naturæ, à quâ subjectum de nominatur, eos graviter errare. Nam (1) non dicuntur illa de mere, s. communi homine, sed de Θεωσώπιον, h. e. De Persona in concreto à Natura Humana denominatâ. (2) Non minus omnia illa verissimè & rectissimè dicuntur de Filio Dei nempe incarnatò, quàm de Filio hominis, sicut DEUS suo Sanguine dicitur redemisse Ecclesiam, Act. 20. 29. Dux Vita interfecit Act. III. 5. Dominus gloria crucifixus, 1. Cor. II. 8. Ipsum Verbum vita ab Apostolis visum & contrectatum, 1. Job. I. 31. (3) Quia ipsa Unio Hypost. quæ est fundamentum & causa Communicationis illius, requirit ealem expli-

catio

rationem subiecti, ut persona composita intelligatur, alioqui magna a-
nua aperiretur Nestoriano errori, quod non DEUM, sed hominem Ju-
dæi crucifixerint, Ut igitur certissime error ille deprehendatur, ita pro-
pono: Filius hominis mortuus est pro mundi vitâ. Mori autem pro mun-
do non est solius Humane Naturæ proprietas, sed requiritur etiam
Divina & infinita virtus, unde Cyrillus frequenter ait: Non commu-
nis hominis corpus & sanguinem, sed ipsius Filii Dei esse traditum & effu-
sum. Hæc Menzerus l. alleg.

§. 9. Ab alterâ autem parte errant (1) Eutychiani ab Eutychæ,
Sec. V. Hæresiarchâ damnato in Conc. IV. Oecum. Chalced. sic dicti,
docentes: In Christo ante Incarnationem quidem duas fuisse naturas:
sed post illam saltim unam, ut Personam ita & Naturam, Divinam
sc. Unde jam orta (2) Hæresis Theo-Palchitarum, ex duabus Naturis:
sed non in duabus Naturis Christum subsistere docentium, & sic non
minùs Sacramentum salutis Humanæ, quod non nisi in utrâque
Substantiâ est, nostram in Christo negando Naturam, dissolventium.
Consequens Hæreseos fuit ipsam Divinitatem passam, mortuam, cru-
cifixam: quæ Formula, etsi in quibusdam Orthodoxis piâ explica-
tione emollientibus aliquando fuit excusata, ex illius tamen Hæreseos
Hypothesi velut Hæretica est rejicienda. Daturque Tertium inter duo
hæc extrema: Sola Humana Natura est passa, item: Divinitas est
passa, quorum alterum est Nestorianum, alterum Eutychianum: In-
ter quæ medium datur, sc. Filius DEI est passus, item; Christus nullo
modo secundum Divinitatem, sed tantum secundum Humanitatem
est passus, quod orthodoxè dicitur, vid. Form. Conc. p. 766. 771.

§. 10. Hæresis Severi Antiocheni, & Juliani Halicarnassi, Asiæ Episc.
in ipsum resolvitur Eutychianismum, hoc saltim discrimine, quod Se-
verus ita unam in Christo Naturam diceret, ut tamen differentiam ad-
mitteret, Julianus autem ita unam, ut differentiam omnem tolleret;
quos contra, defendit Ecclesia Catholica, duas Naturas personaliter
unitas *ἑνὴ ἐν ἑνὶ ὑποστάσει ἀδιακρίτως ἀμικτῶ ἀσυγχύτως.*
Ac licet aliquando agnoverint non nisi unam Naturam, tamen addide-
runt: Unam Naturam Verbi DEI incarnatam; cujus dictionis addi-
tione, naturam significarunt Humanam, quam Natura Verbi DEI as-
sumperit & unâ cum ipsa unus Dñ. JESUS Christus factus sit. Bene
autem Concil. Constant. Si unioni non des distantiam, neque
DEUM scindas à carne, non eris Nestorianus: Si admittas
discretionem Naturarum, non eris Eutychianus,

Ad Praecellentem & Nobilissimum
JUVENEM,
DN. JOHANNEM BERTRAMUM
Ernst / Havniensem,
S. S. Theolog. Floridissimum Cultorem.

In
COLLEGIO THEOLOGICO

publicè
RESPONSURUM

IN
ARTICULO

De

CHRISTO.

H *Avnia, quod mittat Sobolem celeberrima doctam,*
Rostochium, exemplo, dulcis Amice, probas.

Cui, studium, versare sacrum noctuq, diuq,

LAUS est & semper nobile delictum.

Laudo igitur, quod post tot florida prata Sophorum

Theologis gaudes te sociare choris.

Et jam MESSIAM caelorum nobile GERMEN,

Publicitus docta vocis honore sonans

DISCERNIS Verum à falso CHRISTUMQUE,

DEUMQUE,

Atq, HOMINEM, solidè per loca sacra pro-
bas.

Sit felix! CHRISTO studium sacrare memento,

Permanet aeternum, quod venit inde decus.

UGUTUS VARENIUS.

Was

Was soll ich/wehrtester Freund/vou deinem Ruhm
 viel schreiben?
 Zeugt öffentlich davon doch selbst der Augenschein;
 Es läßt sich auch nicht leicht in enge Zeilen treiben/
 Das/was nach Würden sol Lob-aufgebreitet seyn:
Dein heller Tugend-Glanz darff keine Fackel borgen/
 Wer wolte wol ein Licht der Sonnen tragen für?
 Man darff für deinem Ruhm nicht im geringst'n sorgen/
 Du öffnest selbst dir zum Lob die Ehren-Thür;
 Ja deines Nahmens Satz und Umsatz kan es lehren/
 Daß es ein Ernst dir sey / mit deinem Fleiß-Beweis;
Du Kenst die Tugend-Bahn / nichts kan zurück dich lehren/
 Es lockt dich immer mehr der auffgesteckte Preis;
Du Nerst den Tugend-Sinn mit solchen Wissen-Bissen/
 Davon die kluge Brust wird Weisheit-angefüllt:
 Du bist von Jugend auff / auff Tugend nur beflissen/
 Es hat die Laster-Larv nie dein Gemüth verhält:
Was Wunder? Daß dir denn ein solcher Stern auffgehet/
 Der mit den Weisen dich zur wahren Weisheit führt/
 Von dem ein kluger Strahl aus deinem Munde gehet/
 Weil du vom **JACOBS-STAR** so sprichst/
 wie sichs gebührt/
 Ich zweiffle deßfalls nicht / dein tapffres Fleiß-Beginnen/
 Indem du renst und nerst / und Tugend dich erquickt/
 Wird auch dir nach Verdienst den Weisheits-Preis gewinnen/
 Wenn die bekrohnete Stirn den Ehren-Stern erblickt.

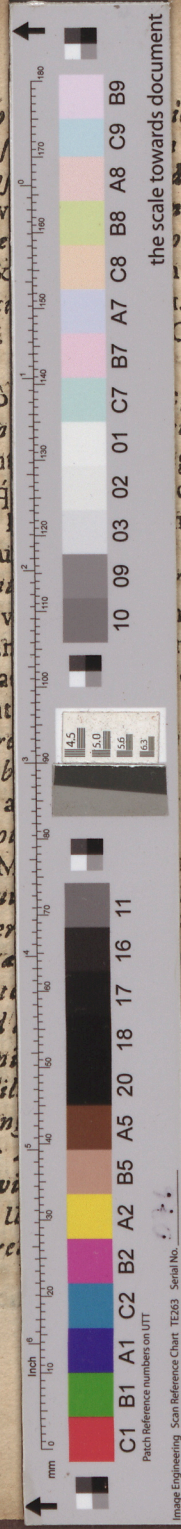
2.
 3. 3. 3.
 4.

Johann Christoff Schwandt.

Christus, inquit, per Humanitatem nullo modo
hominum nudas, quod est solius DEI proprium; s
Humanitati, cum per hanc Auditoribus, quod ip
quoties voluit, patrefecit: Unde absurdum Bezzæ v
Humanitatem suam ex ipsâ Divina Omnisciencia
novisse Nathanaelem sub Ficû, Conf. Joh. 1. 39. &
ctum Christi ad Nathanaelem: Ego vidi Te sub Ficu
resolvit: Divinitus mea vidit Te sub Ficu, Vid.
Momp. p. 237.

§. 7. Ita peculiariter in Genere III. in quò
Chalced. Utraq; Natura in Christo agit cum Comm
quod cuiusq; est proprium, de quò rectè non possunt
realem communicationem in genere I. & II. Neq;
dum est, ut hic Naturæ Divinæ, operatio tantum
tantum Humana; in officio Mediatoris adscribatu
mana Divinis excellentiis ditata, propter eminent
Unionem, operetur sanè Divina; Verbo per illam v
sibi personaliter unitum, propriam exserente & mar
quomodo & ferrum ignicum ex unione ignis a
vim usivam urit, quo inter alia simili usa est ant
In Officio Mediatoris Naturam Humanam agere
solum ex naturalibus suis proprietatibus & virib
tanquam instrumentum personaliter unitum vi a
Communicat à sibi per Unionem Hypostaticam po

§. 8. Addimus his, quòd graviter monuit M
Giesl. T. 1. §. 94. Monendum, inquit, illud est, qu
Filius hominis paritur, moritur, &c. negant per
Communicationis Idiomatum, quia nimirum præ
Natura, à quâ subjectum de nominatur, eos gravita
non diuntur illa de mere, s. communi homine, sed
De Persona in concreto à Natura Humana de nomi
nùs omnia illa verissime & rectissime dicuntur de Fil
natio, quàm de Filio hominis, sicut DEUS suo San
nisse Ecclesiam, Act. 20. 29. Dux Vitæ interfectus
gloria crucifixus, 1. Cor. II. 8. Ipsum Verbum vi
sum & concretatum, 1. Job. 1. 3. (3) Quia ipsa U
fundamentum & causa Communicationis illius, re

iones
sua
do &
per
one
a Di-
ita
Coll.
gula
rius,
gant
den-
ana
Hu-
terbo
atum
nem,
dens-
hic:
on-
am
ii ex
t. II.
nes;
cenus
dem
n (i)
h.c.
mi-
car-
ede-
inus
svi-
a est
expli-
atio